

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa [...] Transportu [...] sp. z o.o.

w W.

przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący

wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód - [...] Transport [...] sp. z o.o. w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 grudnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona. Sformułowane w skardze kasacyjnej pytania na tle art. 217 § 2 k.p.c., art. 299 k.p.c. i art. 386 § 1 i 4 k.p.c., na które zdaniem skarżącego ma odpowiedzieć Sąd Najwyższy, nie spełniają cech zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Odpowiedź na te pytania jest zawarta w uchwałach Sądu Najwyższego, mających moc zasady prawnej: uchwała 7 sędziów SN z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 oraz uchwała 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07). Ponadto brak wyraźnego związku pomiędzy tymi pytaniami a wskazanymi przepisami. Przyznane sądowi w art. 217 § 2 k.p.c. uprawnienie do pominięcia spóźnionych dowodów, nie wykazuje związku z tym, czy strona może stawiać zarzuty korzystnemu dla siebie rozstrzygnięciu, zaś oddalenie przez sąd niektórych wniosków dowodowych nie stanowi nierozpoznania istoty sprawy ani nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, co jest warunkiem zastosowania art. 386 § 4 k.p.c. Także zagadnienie prawne dotyczące potrzeby wyróżnienia specjalnej kategorii umów wzajemnych, na tle art. 65 § 2 k.c. i art. 487 § 2 k.c. nie spełnia cech zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Pojęcie ekwiwalentności świadczeń w umowie wzajemnej jest utrwalone w orzecznictwie i doktrynie oraz nie

ulega wątpliwości, że ocena ekwiwalentności świadczeń może być brana pod uwagę przy ocenie zgodności takiej umowy z zasadami współżycia społecznego. Ponadto uzasadnienie przedstawionego przez skarżącego zagadnienia opiera się na polemice z ustaleniami i ocenami Sądu Apelacyjnego, co w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne. Brak podstaw do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 56 k.c. w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 361 § 2 k.c., art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 353¹ k.c. oraz art. 355 § 1 w związku z art. 471 k.c. Zarzut naruszenia tych przepisów jest bądź niedozwoloną w skardze kasacyjnej polemiką z ustaleniami i ocenami dokonanymi przez Sąd Apelacyjny, bądź też skarżący nie wskazuje wyraźnego związku pomiędzy wpływem naruszenia tych przepisów a rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.